

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Moji milí,

srdečně vás všechny zdravím – poprvé v našem farním časopise Vzkříšení.

Toto číslo vychází skoro na začátku školního roku a tak bych nejdříve ještě jednou rád popřál vám všem dětem, rodičům i učitelům, aby se vám v novém školním roce dařilo a abyste měli radost ze všeho nového, co vás potká. Začátek školního roku je zároveň začátkem další výuky náboženství. Můžeme se radovat, že v naší farnosti je hodně dětí, které se o Pánu Bohu chtějí něco nového dozvědět a tak prohloubit svůj vztah k němu. Přeji hodně radosti i dětem a katechetkám. To nejkrásnější na Pánu Bohu je jeho láska k nám. Ať tedy dobrý Pán Bůh vždycky září z vašich očí.

Před sebou máme měsíc říjen, měsíc zasvěcený tradičně Panně Marii, růžencový měsíc. Jak už jste zvyklí, bude modlitba růžence přede mší svatou probíhat v říjnu trochu slavnostněji, než obvykle. Kromě této společné modlitby růžence bude ale jistě vhodné trochu oprášit i osobní modlitbu. Můžete třeba rozjímat růženec s evangeliem v ruce – většina jeho tajemství má svůj základ v Písmu. Nebo se můžete pokusit o společnou modlitbu růžence u vás doma. Nebo třeba, pokud jste to ještě nezkusili, letos konečně s růžencem začít.

Přeji vám všem všechno dobré.

Váš Otec Karel

Z obsahu

- Portrét nového duchovního správce
- Zprávy nejen z farnosti
- Program farnosti
- Vybíráme z kroniky
- Pro děti
- Růženec

*Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, rozpomeň se na své plémě,
nedej zahynouti nám ni budoucím.*

S dějinami našeho českého státu nejsou spjaty nějaké bájně postavy jako kníže Krok či kněžna Libuše, ale lidé z masa a kostí jako my. Jsou to výjimeční panovníci, výjimeční politici a svatí, kteří nám zanechali jak materiální, tak duchovní odkazy. Materiálně-kulturní dědictví se dá udržovat (i když poněkud obtížněji) za pomoci finančních prostředků, které se vždy nějak seženou. Jak však udržovat duchovní odkaz – živou víru? Tady žádná nadace ani štědré sbírky nepomohou. Je to především nelehký úkol pro rodiče – výchova dětí ve víře od narození až po dospělost, a to ještě není vždy zdaleka vyhráno. Národní svatováclavská pouť je sice nádherná a velkolepá v celé své nádheře, ale zúčastňovat se pouze jí by bylo nedostačující a poněkud pokrytecké. Víra bez skutků je mrtvá – toho si byl kníže Václav vědom, a proto propouštěl vězně, rozdával chudým a zejména vykupoval otroky z otroctví.

Před Bohem byl pokorný, ale své právo si dovedl uhájit (viz spor se zlickým vévodou Radslavem).

I dnes je možné setkat se s názory a tvrzeními, že kníže Václav byl slabý a měkký panovník, neboť se sklonil před saským panovníkem Jindřichem I. Ptáčníkem a uvolil se odvádět poplatek 120 volů a 500 hřiven stříbra ročně. Tento poplatek však sv. Václav nezavedl, zavázala se k němu některá česká knížata v době Karla Velikého (120 let předtím). Čechy mohly tedy vzkvétat, neboť poplatek nebyl porušením české státní svrchovanosti. (Mimo jiné i Říše římská platila barbarským kmenům, aby měla od jejich vpádu pokoj).

Vévoda, kníže, panovník... Kolik vladařů, politiků a státníků doby dřívější i dnešní si přálo a přeje být nesmrtelnými a mělo a má přání, aby je národ velebil jak za živa, tak i po smrti.

Mnoho jich skončilo a mnoho jich ještě skončí na smetišti dějin. Nesmrtelnými se stali pouze ti, kteří se za svého života zde na zemi sklonili před Boží velikostí a řídili se vlastním svědomím a Desaterem.

Kníže Václav budoval český stát – co podnítil za svého života, to pak dovršoval po smrti jako světec, jako dědic (dědičný pán) české země. Jeho české plémě je pak povinnou tento odkaz rozvíjet a předávat dalším generacím – my rodiče a dospělí předáváním živé víry a politici tak, že nebudou myslet na příští volby, ale na příští generace.

Bohuslav Zezula

■ ■ ■ **PORTRÉT NOVÉHO DUCHOVNÍHO SPRÁVCE**

Mgr. Karel Kočí (* 16. července, 1965 Vlašim) je bývalý člen Řádu bratří kazatelů a římskokatolický kněz.

Pochází z Měchnova u Divišova nedaleko Vlašimi. Po maturitě na vlašimském gymnáziu v roce 1984 začal vysokoškolská studia na strojní fakultě ČVUT v Praze. Později se však rozhodl pro dráhu kněze, a tak na konci druhého ročníku studia zanechal. Na podzim roku 1986 nastoupil základní vojenskou službu, kterou vykonával v Prešově a později v Klatovech, avšak v důsledku nemoci byl po roce propuštěn do civilu. Následně začal pracovat v Blanických strojárnách ve Vlašimi a stal se tajně novicem Řádu bratří kazatelů (později přijal řádové jméno Metoděj).

V roce 1987 se přihlásil do kněžského semináře; studoval nejprve v Litoměřicích a od roku 1990 v Olomouci, kde studia dokončil. Poté byl 4. ledna 1992 v olomouckém kostele sv. Michaela vysvěcen na jáhna (svěcení přijal od tehdejšího královéhradeckého biskupa Karla Otčenáška) a v červnu 1992 byl přeložen do pražského kláštera u kostela sv. Jiljí, kde byl 28. června téhož roku vysvěcen na kněze tehdejším apoštolským nunciem v Československu Giovannim kardinálem Coppou. Svou primici sloužil 4. července 1992 v kostele sv. Bartoloměje v Divišově.

V pražském konventu zajišťoval duchovní správu u kostela sv. Jiljí, kostela sv. Vojtěcha a zejména pak u kostela sv. Voršily, věnoval se žákům Základní školy sv. Voršily a po dobu šesti let zastával funkci převora. Jeho působení v klášteře skončilo v roce 2002, kdy požádal o dočasné propuštění do nějaké farnosti pražské arcidiecéze.

Po krátkém působení ve funkci farního vikáře v Roudnici nad Labem a v Budyni nad Ohří byl k 1. červenci 2002 ustanoven administrátorem ve farnosti u kostela sv. Matěje v Praze-Dejvicích, kde vystřídal Mons. Jana Machače. Od 1. července 2005 byl přeložen do farnosti u kostela sv. Františka z Assisi v Praze-Chodově, kde dostal zejména za úkol vybudovat Komunitní centrum Matky Terezy (bylo otevřeno 26. května 2007). S ohledem na svou činnost v pražské arcidiecézi byl z Řádu bratří kazatelů na vlastní žádost propuštěn.

Od 1. července 2008 do 30. června 2011 byl administrátorem v Roudnici nad Labem a od 1. července 2011 působí jako administrátor farnosti Praha-Strašnice.

Co Vás přivedlo k tomu, že jste se rozhodl pro kněžskou dráhu?

Bůh (otec Karel se směje). Nepočítal jsem s tím. Neměl jsem to v plánu. Najednou jsem to věděl – ve čtvrtek večer na vysokoškolských kolejích, když jsem studoval na ČVUT. Sdělil jsem to rodičům, pak páteru Miroslavu Vágnerovi a ten mě představil kardinálu Tomáškoví. Pan kardinál mi doporučil, abych šel na rok na vojnu a pak začal studovat

v semináři. Během výkonu vojenské služby jsem však bohužel onemocněl a následně byl propuštěn do civilu. Rok jsem pracoval a pak podal přihlášku ke studiu bohosloví.

Nikdy jsem ale o tomto duchovním povolání nesnil – je to pro mě jakýsi startovní blok.

Jaké bylo Vaše rodinné zázemí?

Pocházím z věřící rodiny – už děda se staral o kostel, po něm převzal tuto funkci otec, já jsem ministroval a chodil na náboženství. Podle mého názoru je důležité nasát víru už odmala. Někdy mám pocit, že mnozí lidé se stydí dnes za to, že pocházejí z věřící rodiny a že nekonvertovali.

Dnes je prosazován čím dál tím víc trend sebevzdělávat se a pracovat na svém rozvoji. Na co by se měl podle Vás zaměřit kněz, co se jeho samotného týče?

Kněz by měl mít vedle vlastního oboru (teologie) ještě jiný obor – viz přírodní vědy, ekonomie. Neomezit se jen na to, co potřebuje ke své práci.

Jak relaxujete?

Čtu, chodím na výlety, sbírám minerály, něco bastlím (z německého slova basteln, což znamená kutit), baví mě elektrotechnika.

Co Vám v poslední době způsobilo velkou radost a naopak – co Vás nejvíce zarmoutilo?

Samotné jmenování do strašnické farnosti mě nesmírně potěšilo a měl jsem radost, že se setkávám s živou farností. O žádném zármutku zatím nevím, mám pouze starosti se sháněním peněz na opravu střechy kostela.

Můžete nám prozradit něco ze svých plánů a záměrů ohledně strašnické farnosti?

Zatím se rozkoukávám. Nechci ale zahubit to, co zde běží, chci nechat prostor všem, kteří chtějí něco udělat pro farnost.

za rozhovor s otcem Karlem děkuje Bohuslav Zezula

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

■ Svatováclavská pouť do Staré Boleslavi

Středa 28. září.

Autobusem

Odjezd od kostela v 8.00, návrat kolem 13.00. Přihlašovat se můžete v sakristii.

Pěší pouť

Z Vínore pak pěšky až do Staré Boleslavi, návrat autobusy podle aktuální situace.

- *I. skupina* – Sraz v 5.45 na Skalce u stanice autobusu č. 195 směr Letňany. Odjezd v 5.55.
- *II. skupina* – Sraz v 6.30 v Letňanech u stanice autobusu č. 375. Odjezd v 6.45.

Vedoucí akce je Eliška Maixnerová – elisska.maixnerova@seznam.cz.

■ Iniciativa 17-11

Milí přátelé,

rád bych Vás pozval na první *Iniciativu 17-11* v letošním školním roce. V **pátek 7. října** k nám do Strašnic (Divadlo Miriam, od 19 hod) přijede poslankyně Evropského parlamentu **Zuzana Roithová**. Věnovat se bude velmi žhavému tématu naší doby: **sporu o náboženské symboly v Evropské unii**. Proč některé země zakazují výstavbu minaretů a mešit? Máme je v tom

následovat i my? Proč některé Evropany dráždí kříže ve veřejných budovách? Je správné zakazovat muslimským ženám nosit burky? A je nějak ohrožena náboženská svoboda?

Doufám, že Vás téma i jeho důkladné zpracování přiláká a na konci prvního říjnového pracovního týdne se spolu uvidíme. Pokud přijdete, budete se moci zúčastnit i tomboly: knižní dary věnuje Karmelitánské nakladatelství.

Pavel Mareš

■ Florbal

Zveme všechny příznivce tohoto sportu na pravidelná sobotní florbalová odpoledne od 14 do 16 hod, každou lichou sobotu v tělocvičně ZŠ Brigádníků, Praha 10, Strašnice. První poprázdňinové setkání bude 1. října.

S sebou: florbalovou hokejku, sportovní oblečení, obuv vhodnou do tělocvičny. Další informace získáte od pavel.vasko@lompraha.cz.

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Z farní knihovny

Milí a vážení farní čtenáři,

je známo, že to, co má dobře fungovat a sloužit ku prospěchu všech, musí mít určitý řád. Nejinak je tomu i v knihovně. Je jistě naším společným zájmem, aby se vypůjčené knihy navracely rychleji než tomu doposud je a rychleji se tak dostávaly k dalším čtenářům. Proto jsme se rozhodly **zkrátit výpůjční dobu** z doby neurčité na dobu **3 měsíců**. Samozřejmě že v případě potřeby se dá domluvit prodloužení výpůjčky. Doufáme, že tím předejdeme tomu, abychom tak jako letos nemusely zbytečně odepisovat knihy, protože po letech si prostě není možné na vypůjčenou knihu vzpomenout.

Dále prosíme, abyste si knihy nepředávali mezi sebou – občas máme problém dohledat původního vypůjčitele.

Děkujeme Vám za pochopení a těšíme se na setkávání u knih.

Hledáme také novou **posilu** do našich řad – kdo by byl ochoten půjčovat knihy ve středu i v neděli (samozřejmě ne každou) a pomohl by nám později i se zařazováním knih v knihovně, jejich značením a zapísáním do počítače.

■ Mateřské centrum – zveme nové maminky

Mateřské centrum zahájilo svůj provoz v březnu 2006 a je možné ho navštívit každé **pondělí nebo středu od 9.30 do 12.00** v učebně v areálu kostela. Společně se setkáváme (obvykle) maminky s dětmi ve věku od několika měsíců do cca 5 let.

Co je cílem a náplní našeho centra?

Víra člověku dává oporu a tu během mateřství velmi potřebujeme. Při mateřských povinnostech není vždy snadné najít čas na modlitbu a rozjímání. Právě k tomu je zde nabídnut prostor. Samozřejmě nám zbývá čas i na diskusi o běžných tématech, která nás zajímají.

Program:

9.30 Otevření centra, příprava hraček pro děti, volná zábava a prostor pro běžnou konverzaci maminek, káva, čaj
10.30 Vlastní program

Pro maminky:

- Modlíme se růženec.
- Čteme úryvek z Písma sv. dle předešlé nedělní mše a rozjímáme nad ním.
- Modlitba matek za děti a modlitby za konkrétní potřebné z okruhu našich rodin a přátel.
- Volné téma z oblasti víry, křesťanského života apod. (Může být předem zvoleno a připraveno, nebo vychází ze spontánní konverzace).

Pro děti:

Během programu pro maminky mají děti s Lídou (pastorační asistentka) svůj vlastní duchovní a tvořivý program – zpívání, malování, čtení Bible pro děti, modlitby pro děti, ... Když je hezké počasí v zadní zahradě kostela je pro děti připraveno i pískoviště a maminky můžou také posedět venku.

Rádi bychom, aby naše společenství mělo určitou kontinuitu a aby zde maminky i děti našly zázemí křesťanského společenství. Proto se snažíme scházet pravidelně, i když ne povinně.

Pokud váháte, zda vstoupit či ne, pak věřte, že dveře jsou otevřené a budete srdečně vítáni. Přijďte mezi nás se seznámit, něco nového se dozvědět, společně se modlit a sdílet. Pokud byste se chtěly vědět ještě více, kontaktními osobami pro pondělní setkávání jsou *Martina Hlaváčová* (martina@hlavacovi.net) a *Lenka Ondrušáková* (lenkamail@email.cz) a pro středeční setkávání *Martina Šimůnková* (martinasinun@seznam.cz) a *Elen Matúšová* (elenbebe@gmail.com). Rády zodpovíme vaše dotazy nebo podáme další informace.

Těšíme se na vás!!!!

■ Společenství

V září se opět začneme scházet ve společenství rodin, a to už 5. rok. Založili jsme ho s dalšími páry po svatbě, ale přestože proběhlo mnoho změn (především ve skladbě členů) – někteří odešli, jiní se přidali – „spolčo“ žije a stále roste, protože přibývají stále další děti. Se společem se společně modlíme, čteme duchovní texty, diskutujeme, probíráme různá témata, sdílíme své zkušenosti.

Myslím si, že taková setkání jsou pro nás velmi důležitá a blahodárná, a to z několika důvodů: stále se snažíme vymýšlet nová zajímavá témata k společné diskuzi a tím se učíme pořad něco nového – např. probírali jsme životy několika svatých, pokusíme se o tzv. kreativní přístupy k Bibli, zajímáme se o spiritualitu Hnutí Focolare. Dále pak při sdílení zkušeností dochází k sebereflexi páru a tím se posiluje vědomí manželů – uvědomujeme si, co nás spojuje, že jsme jakožto rodina jedno. Z hlediska víry je povzbuzující společná modlitba nebo diskuze nad daným duchovním tématem. Cítíme, že k sobě patříme a že máme velmi blízké přátele, které můžeme požádat o modlitbu za naše případné potřeby. V neposlední řadě je velkým přínosem spolča i to, že se naše děti znají od narození a mají tedy přátele, s kterými je spojuje mimo jiné křesťanská víra. Je pochopitelné, že ne každý z nás je „spolčáckým“ typem a že každý z nás je jiný. Proto však je spolčo i dobré cvičení tolerance: nikomu nebudu nutit, aby vyjádřil svůj názor – někteří členové našeho spolča jsou opravdu málomluvní, ale jejich přítomnost je podstatná.

Děkujeme Bohu, že nám dal možnost poznat takovou společnou stránku víry!

Maria Elena Voctová Massa

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ ČERVNOVÁ POUŤ K PRAŽSKÉMU JEZULÁTKU

Děti, které ve školním roce zdatně navštěvovaly hodiny náboženství, uzavřely jeho běh poutí do kostela Panny Marie Vítězné na Malé Straně.

Přes marné snahy nalákat svoje děti na vyprávění o Svatém otci, který navštívil právě tento kostel nebo o historii Jezulátka, mým drahým učaroval více příslib zmrzliny.

Vypravili jsme se tedy tramvají a před kostelem se setkali s ostatními poutníky, kteří cestu podnikli buď individuálně, nebo s organizovanou výpravou vybavenou od kostela ve Strašnicích. Děti při setkání vesele štěbetaly a poté, co se pozdravily, jsme všichni zaujali místa v předních lavicích. Mše svatá proběhla se slavnostním rázu a děti se během ní, držíce se za ruce, společně pomodlily přímo u oltáře. Po mši malí školáci obdrželi ilustrované deničky a očekávané vysvědčení rozdávané páterem Balíkem. Nemałym zážitkem bylo rovněž přinesení sošky Jezulátka, kterou si děti mohly nejen zblízka prohlédnout, ba i dokonce pochovat. Hrnuly se k němu jeden přes druhého a s nedočkavostí sobě vlastní se ho chtěly alespoň dotknout. Další překvapení na nás všechny čekalo v místním muzeu, k jehož návštěvě jsme byli pozváni. Prostor je situován v místech, kam jsme museli vystoupat po příkrých schodech a to v nás vzbudilo napjaté očekávání. Zde jsme mohli obdivovat překrásně vyšívané šaty z pestrobarevných látek

zhotovené pro sošku Jezulátka v různých obdobích a na různých místech světa. Tato expozice byla s velkým zaujetím sledována i námi dospělými. V jiných prostorách kostela jsme mimoto shlédli výstavu dětských výtvarných prací s křesťanskou tematikou. Děti byly na závěr obdarovány obrázky s Jezulátkem a modlitbou.

Celá pouť byla nevšedním zážitkem zakončeným slíbenou zmrzlinovou odměnou v nedaleké cukrárně. Následně poutníci vyrazili na cestu k domovu ať už rovnou za nosem či procházkou letní Prahou.

Pán Bůh požehnej všem, kterým nebylo zatěžko dětem připravit takový zážitek, a následovat tak Ježíšova slova:

*„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim...
Objímal je, vzkládal na ně ruce a žehnal jim.“ (Mk 10, 13-16)*

J. Dallyli

■ ■ SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE SE SVATÝM OTCEM

Letošní Světové dny mládeže se konaly ve Španělsku v Madridu.

Naše pouť začala 13. srpna v Praze – Kunraticích v Nazaretě, večerní bohoslužbou. Po mši svaté, kterou sloužil P. Radim Cigánek, náš průvodce, jsme netrpělivě vyhlíželi autobus. S mírným zpožděním jsme se ho dočkali, rozloučili se s rodiči a nasedli do autobusu. Po nezbytné prezentaci jsme vyjeli na dlouhou pouť – směr Madrid.

Ještě jsme se zastavili pro několik poutníků v Plzni a pak jsme pokračovali přes Německo, Švýcarsko a Francii. Zhruba uprostřed cesty, ve Francii, v městečku Annecy jsme měli bezpečnostní přestávku. Prohlédli jsme si město, měli jsme zde mši v kostele sv. Františka Saleského, vykoupani jsme se v krásném jezeře a po 9 hodinách pauzy jsme se opět vydali na cestu.

Do Madridu jsme dojeli v pondělí krátce po poledni. Ubytovali jsme se v tělocvičně jedné školy a hned jsme šli vyzkoušet 12 linek madridského metra. Všude panovala veselá nálada, potkávali jsme mladé poutníky mnoha národností. Všichni se chtěli fotit nebo si vyměnit nějaký malý dárek na památku. Bylo to úžasné, že se sešli poutníci ze 196 zemí v jednom městě.

Každý den probíhaly v Českém centru pro naše poutníky katecheze, které vedli jednotliví biskupové (Duka, Graubner, Posád, Lobkowitz, Radkovský) – katecheze byly pak doplňovány dalším bohatým programem.

Ve čtvrtek jsme se dočkali svatého Otce, který mezi nás zavítal na náměstí Plaza de la Cibeles. Druhý den se na tomto místě konala křížová cesta. Také jsme navštívili zdejší katedrálu, muzeum Del Prado i fotbalový stadion Realu Madrid.

V sobotu jsme se po katechezi přesunuli na letiště Cuatro Vientos. Celý týden nás sužovaly vysoké teploty, v sobotu bylo dokonce přes 50° Celsia. Není divu, že na letišti mnoho lidí, mezi nimi i pár Čechů, zkolabovalo. Bohužel se počasí výrazně změnilo před Vigilií a v jejím průběhu udeřila bouře v plné síle.

Nikdy jsem neviděla tolik lidí pohromadě. V neděli nás na mši svaté bylo kolem 2 milionů. I přes nepřízeň počasí tam panovala skvělá atmosféra. V neděli 21. srpna odsloužil papež závěrečnou mši, na závěr mše oznámil, že se příští Světový den mládeže bude konat v roce 2013 v Brazílii v Riu de Janeiro. Tím náš pobyt v Madridu skončil.

Při zpáteční cestě jsme se zastavili ve Versailles, zde jsme měli děkovnou mši svatou, která byla pro celou českou výpravu. Všichni jsme se už těšili domů, až budeme vyprávět své zážitky ze setkání.

Děkuji Bohu, že nás po celou pouť ochraňoval a že jsme se všichni mohli ve zdraví vrátit do svých domovů.

HK

■ ■ FARNÍ TÁBOR

Jako téma letošního farního tábora byla zvolena christianizace Anglie. Děti se rozdělily do šesti misijních rot (tří keltských a tří římských) a pod vedením svých opatů se pustily do boje s pohanstvím, zatemňujícím hrdý Albion. Po čtyřech letech jsme se tak vrátili do Rokytnice, jejíž malebné, byť obtížněji schůdné okolí, se tedy na dvanáct dní stalo dějištěm monumentálního zápasu o lidské duše a – jak už to bývá – i o statky pozemské...

Každým dnem byly získávány další a další diecéze, označované vlaječkami příslušné barvy na mapě. Čím více diecézí misijní rota spravovala, tím větší množství stříbrňáků plynulo do jejího měšce, spolu s penězi inkasovanými členy roty za

dosažení některého ze třinácti titulů – hraničáře, kuchtíka, bibleznalce, runorytce, askety, atd. Tito tituly se také ukázaly být velmi užitečnými při závěrečné hře.

V průběhu tábora jsme podnikli dva celodenní a větší množství kratších výletů, z nichž jistě stojí za zmínku výstup k pramenům Labe (oklikou přes Polsko) a sestup okolo krásných Mumlavských vodopádů. Při dalším výletě jsme navštívili sklárny v Harrachově, kde jsme mohli zblízka obdivovat um řemeslníků, pracujících v jedné z posledních manufaktur v Čechách.

Zavítal mezi nás otec Peter Kováč, který pro nás sloužil mši v již tradičním lesním kostele, jehož krása si v ničem

nezadala s kamennou nádherou běžných chrámů.

Samozejmě že křesťanství se v Anglii setkávalo s odporem a misionáři se nezřídká museli se zbraní v ruce rvát o získanou zem i o holý život. Při stavbě křížů po vzoru Oswaldově byli sběrači materiálu v divokých a neprostupných hvozdech přepadeni hordou Piktů – severských barbarů pokrytých modrým klanovým tetováním – pevně rozhodnutých zadusit skomírající jiskřičku civilizace v Anglii.

Piktové, žijící na souši a přicházející za mlhy ze skotské Vysočiny, však nebyli jediným nebezpečím pro dosud křehké křesťanské osídlení v Anglii. Ještě strašnější byli krutí pohanští nájezdníci z mrazivých severních moří – Vikingové, kteří drancovali kláštery ve své nezřízené honbě za bohatstvím. Měli jsme možnost se o nich něco dozvědět už první večer při promítání animovaného filmu o mnichu Brandanovi, ale tehdy jsme ještě netušili, že i my na vlastní kůži zažijeme hrůzu z jejich ničivého útoku. Tak se jednoho večera i chodbami naší fary rozléhalo dunění bubnů a divošské skřeky zvířeckých lupičů a jen s vypětím všech sil se podařilo smrtonosné válečníky v krvi zbrocených zbrojích odrazit, aniž by došlo ke ztrátám na životech mezi našimi misionáři. Vikingům se nicméně podařilo ukořistit vzácné relikvie, a tak se všechny misijní roty srdnatě vydaly do tmavých hvozdů získat svoje poklady zpátky. Ve snaze urvat si co největší díl slávy se však jednotlivé skupiny účastníků trestné výpravy pustily do planého haštevení a půtek, což jim bylo po bitvě vyčteno vyslancem z ostrova Iona, který nicméně odměnil jejich pohotovost a ochotu bránit křesťanství zlatými dukáty od papeže.

Navštívil nás také otec Jan Houkal, který poskytl velmi vítanou příležitost ke

svátosti smíření i k nostalgickým vzpomínkám na minulé tábory (dá-li Bůh, za rok se pojedou po desáté!). Jeho přítomnost nám byla tak milá, že při jeho odjezdu skanula nejedna slza a někteří iniciativnější jedinci se dokonce pokoušeli udržet ho v naší společnosti déle sabotáží jeho vozu.

Závěrečná hra vyzkoušela schopnosti spolupráce uvnitř jednotlivých rot, fyzickou zdatnost jejich členů, znalost staré anglosaštiny i odolnost vůči prázdným mámením tohoto světa. S potěšením se dá konstatovat, že všechny roty obstály a hru dokončily – dokonce v pořadí dost odlišném od toho, které se vytvořilo dílčími hrami během tábora.

I přes extrémní výkyvy počasí (spalující vedra i typicky anglický déšť) a nájezdy nepřátel ze všech nejlítějších – vos – tábor všichni ve zdraví přežili a snad si se spoustou hezkých vzpomínek odnesli i něco z naděje a radosti prvotních misionářů, působících na britských ostrovech. Pokud tomu tak vskutku je, dík za to patří především starším vedoucím Vojtovi, Radce, Báře a Mirkovi. Misie by však také jistě bídne ztroskotala bez Lídy, poskytující vždy vydatnou a chutnou krmi, a zdravotnic Andrey a Radky, pečujících o mnichy zraněné v bojích s pohany, hmyzem či zákeřnými chorobami. Není ovšem možno nezpomenout též mladších vedoucích Petry, Marušky, Aničky, Huga a Ondřeje a pomocníků Nikoly, Kláry, Štěpánky, Vojty, Kubu, Janka, Matěje a Martina. Nakonec se patří poděkovat Honzovi, především za jeho bezprecedentní přípravu a organizaci komplexnějších her.

Kéž Bůh žehná všem, kdo se tábora účastnili, nebo jakkoli napomohli jeho uskutečnění.

Jan Parolek

■ ■ DOVOLENÁ NA ŠUMAVĚ

Chtěla bych s vámi zavzpomínat na uplynulé léto. Na jeden červencový týden v Železném Rudě strávený společně s několika dalšími rodinami z naší farnosti.

Bydleli jsme na staré faře, jen několik kroků od vchodu do malého kostelíka zasvěceného Panně Marii Pomocné z hvězdy. Díky vstřícnosti paní kostelnice jsme mohli každý večer chodit s dětmi do kostela zpívat, modlit se a povídat si. Díky těmto večerům jsme se tam za krátko cítili opravdu jako doma.

První den jsme vyrazili na Poledník. Byl to nejnáročnější ze všech výletů, ale i ti nejmenší jej zvládli s úsměvem. Na výletech po okolí jsme byli například na krok v Německu na nádraží v Alžbětíně, kudy vede státní hranice, viděli jsme plavební kanál, prošli část stezky sv. Vintíře, vyšli na Pancíř. Velkou motivací pak byla vždy zmrzlina v místní vyhlášené cukrárně.

Nejvíce dobrodružství děti zažily při hře, kterou hrály celý týden na výletech. Jejich úkolem bylo osvobodit pohádkovou říši od zlého draka. Aby pomohly pohádkovým bytostem, splnily řadu úkolů. Například našly a poskládaly na kousky roztržený recept na kouzelný lektvar a ten pak uvařily, postavili domečky trpaslíkům nebo přinesly "živou vodu" z Černého jezera. Nakonec našly dračí vejce a odevzdaly jej do rukou krále Hyacinta. Tím byla říše zachráněna a zachránci byli následně královsky odměněni.

Najednou se mi zdá, jako by to bylo včera, kdy jsme přijeli. Strávili jsme spolu hodně času, ať už při hře, modlitbě, vaření, sběru lesních jahod, na výletech, v rozhovorech... Moc děkuji všem, kteří tuto společnou dovolenou vymysleli, zařídili, všem, kteří připravili hry, povídání a výlety, všem, kteří vařili a pekli, nakupovali... Ještě jednou moc díky za krásné chvíle, které jsme mohli sdílet společně s vámi. Tak zase příště.

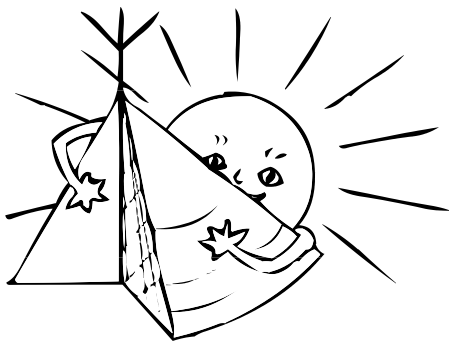
Kamila Flonerová

■ ■ ■ ...OD LÍDY

Milé děti,

prázdniny nám utekly jako voda. Letos jí ale napršelo! A už je tu zase škola :) Někdo má novou paní učitelku, někdo přestoupil do nové školy – navštěvujete nové zajímavé kroužky, anebo je u vás všechno při starém? U nás na faře rozhodně ne. Místo P. Jendy Balíka máme nového pana faráře, P. Karla Kočího. Mnoho zajímavého jsme se o něm dozvěděli už z rozhovoru s panem redaktorem Bohuslavem Zezulou, ale určitě stojí za to si přečíst odpovědi pana faráře i na vaše zvědavé otázky:

Beátka: Proč jste se rozhodl být panem farářem a co Vás na farářování baví?

Jednou jsem se modlil o to, aby mi Pán Bůh ukázal, co ze mě chce mít. Asi za rok na to jsem si byl jistý, že budu knězem. Byla to hodně silná jistota. Bylo to na vysoké škole na strojní fakultě. Nejvíc mě baví přivádět lidi k Bohu, pokud chtějí. Třeba příprava dospělých na křest nebo zpovídání a vůbec všechny svátosti. Také svátost nemocných.

Dominika: Kdy jste měl plané neštovice? Jak přísně se postíte v postní době?

To už si nepamatuji přesně, ale bylo to ještě v předškolním věku. Postím se tak normálně. Asi to moc nepřeháním.

Noemi: Máte rád lízátko? Bojíte se pavouků a kousavých mravenců?

Lízátka mám určitě rád. Pavouků se nebojím, kousavé mravence rád nemám.

Veronika: Máte nějaké sourozence? Jaké je Vaše nejoblíbenější jídlo?

Mám o tři roky mladší sestru. Oblíbených jídel mám spoustu. Nemám rád hrách a rajskou.

Tomáš: Chodil jste rád do školy? Jaký předmět jste měl nejraději?

Do školy jsem chodil rád. Nejvíc mě bavily předměty jako přírodopis, matematika, fyzika. Moc mě bavilo náboženství. Pan farář byl moc hodný.

Míša: Jaká byla Vaše nejoblíbenější hračka?

Asi stavebnice Merkur a pak taková elektrotechnická stavebnice, ze které se třeba dalo postavit rádio.

Maruška: Jaká je vaše oblíbená knížka? Jaký film?

Těch knížek je víc. Asi Silmarillion od Tolkiena, Zrzavý Orm od Franse Bengtssona, Kosmická trilogie od C. S. Lewise nebo Letopisy Narnie. Oblíbený film budou asi Hvězdné války nebo Pán prstenů. Taky jsem si užil sérii filmů o Harrym Potterovi.

Petr: Jakou hudbu rád posloucháte?

Asi folk, irské lidovky nebo třeba Boba Dylana.

Honzík: Zlobil jste rodiče? Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Zlobil jsem jako každý. Jako malý jsem chtěl být archeologem, zedníkem a popelářem. Asi i něčím jiným, ale to si už nepamatuji. Různě se to vyvíjelo. Nakonec jsem po gymnáziu dělal přijímačky na elektrotechnickou fakultu, ale nevzali mě. Nastoupil jsem na strojní fakultu. Myslím si, že mě Pán Bůh nakonec dovedl tam, kde je moje místo.

Petra: Kde jste se narodil? V kolika letech jste se rozhodl, že se stanete knězem?

Narodil jsem se v porodnici ve Vlašimi. Ve dvaceti letech.

Martin: Prozradíte nám něco o vašich rodičích?

Jmenují se Karel a Marie. Oba ještě žijí. Jsou věřící, od malička mě ve víře vychovávali. Tatínek se se mnou každý den před spaním modlil. Máme se rádi.

Matěj: Jaká byla Vaše předchozí farnost? Kolikátá je tohle Vaše farnost? Těšil jste se na nás?

Než jsem přišel do Strašnic, působil jsem v Roudnici nad Labem. Jsem skoro dvacet let knězem a za tu dobu jsem byl v šesti farnostech. Do každé farnosti jsem se vždycky těšil. Jsem tady rád.

Eliška: Kolik je Vám let? Kolik zemí jste už navštívil? Kolik jazyků umíte?

Je mi čtyřicet šest let. Myslím, že to bylo deset zemí. Trochu pět jazyků. Nejvíc umím anglicky.

Anetka: Věřil jste v Boha od mala? Jaká byla Vaše oblíbená kniha a jaká hra?

Věřím v Boha od mala. Oblíbená hra byla hra na indiány.

Vojta: Hrajete na nějaký hudební nástroj? Jaký je Váš oblíbený sport?

Mám kytaru, ale moc na ni hrát neumím. Nejoblíbenější sport jsem měl asi softbal a potom lukostřelbu.

Vašek: Kdo stvořil Boha či odkud a jak Bůh přišel?

Boha nikdo nestvořil. Ten je tady pořád. Proto je to Bůh, že je pořád.

Adina: Proč je kolem nás zlo a proč mě otravuje to pokušení?

Zlo je tady proto, že lidé mají svobodu se rozhodnout, jak budou jednat. Někdy se rozhodnou jednat dobře, někdy zle. Tak člověk přivádí svým jednáním dobro nebo zlo do světa. Bůh určitě nechce, abychom jednali zle a tak si ubližovali. Pokušení může být třeba zkouška vytrvalosti v lásce k Bohu a ve víře v něho. Někdy si za to můžeme i sami, když se včas nevyhneme situaci nebo člověku, který by nás ke zlému sváděl.

Jirka: Zažil jste v dětství taky ten pocit, že se Vám nechce na bohoslužbu a už vůbec ne ke svátosti smíření? Pokud ano, co Vám pomohlo, abyste to překonal a přece jen šel? Pokud ne, tak co byste nám dětem doporučil, jak překonat tu nedobrou vlastnost?

Zažil jsem, že se mi nechtělo na mši. Jednou mě rodiče nechali doma a šli do kostela beze mne. Pamatuji si, že mi doma bylo smutno a hrozně jsem se nudil. Příště už jsem zase do kostela šel. Když jsem byl malý, chodili jsme i s rodiči ke zpovědi třikrát za rok – před Vánoce, Velikonocemi a v létě na pouti na Hrádku u Vlašimi. To mi nevadilo. Jednou se mi moc nechtělo ke zpovědi před Velikonocemi, protože jsem byl u zpovědi na Květnou neděli, a pak jsem musel na Zelený čtvrtek znovu. Hráli jsme totiž s klukama na gymnáziu karty o peníze. Ale spíš si pamatuji, jak jsem byl jednou u zpovědi a jakou úlevu jsem potom cítil! Mně vždycky pomohlo, že jsem si řekl, že nepříjemnost zpovědi trvá jen chvíli a štěstí z Božího odpuštění potom dlouho. Také mi pomohlo, že pan farář se ke mně vždycky choval stejně hezky jak před zpovědí, tak i po ní.

■ ■ A CO SE PRO VÁS, DĚTI, CHYSTÁ?

Drakiáda

Sobota 15. října od 14 hod. na louce za parkovištěm nad hrází Hostivařské přehrady. Chystají se jako každoročně soutěže a odměny.

Modlitba Radostného růžence s dětmi

Úterý 18. října od 17 hod. v kostele. Děti nakreslí obrázek jednoho z tajemství Radostného růžence. Podle obrázků se budeme modlit a vzadu v kostele potom všechny obrázky jako každoročně vystavíme.

Podzimní prázdniny

Od středy 26. do neděle 30. října v Emauzích v Klokotech u Tábora pro děti školního věku. Pod vedením Radky a dalších vedoucích se už plánují výlety, hry a soutěže, pamatujeme i na duchovní program a modlitbu. Přihlášky jsou v sakristii nebo na webových stránkách. Vyplněné přihlášky odevzdejte prosím do sakristie nejpozději do neděle 16. října. Podrobné informace přihlášeným dětem včas rozešleme.

Adventní věnečky

Sobota 26. listopadu od 10 do 12 hod. – hned po úklidu kostela v učebně. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, slaměnky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu nových zajímavých nápadů. Sušte a sbírejte v lese všechno, co by věnečky v adventu mohlo zdobit. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. Druhý den, na první adventní neděli, se budou v kostele světit.

Mikulášská nadílka

Pondělí 5. prosince od 17 hod. ve farním sále. Mikuláš s anděly a čertem se už na Vás těší, společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky (před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu).

Výtvarná soutěž

Vánoce očima dětí, každoročně pořádaná karmelitány, má letos uzávěrku v neděli 4. prosince. Letos se těším, že se do soutěže opět s chutí zapojíte. Úkolem je zobrazit na formát čtvrtky A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Vzadu uveďte jméno a příjmení, věk a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii – práce odešleme hromadně za naši farnost. Jistě víte, že od Vánoc jsou potom v boční chodbě kláštera všechny obrázky celoročně vystaveny a můžete se na ně přijít podívat.

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO FARNÍKY?

Misijní jarmark

Misijní neděle 23. října vždy po mších svatých. Výtěžek každoročně posíláme na Papežské misijní dílo dětí. Ve farním sále, za dobrovolný příspěvek, se budou nabízet věci, které můžete přinést v sobotu od 16 hodin do farního sálu. Maminky z mateřského centra připravují také mnoho zajímavého k prodeji

Velký farní úklid

Pátek 25. listopadu od 14 do 17 hod. a sobota 26. listopadu od 8 do 11 hod. Uklízí a gruntuje se všechno, co je potřeba – okna, dveře, osvětlení, lavice... Těšíme se, že přijdou i mladí farníci, nejvíc práce často zbude na farníky důchodového věku.

Adventní věnečky

po sobotním úklidu v učebně jsou pro všechny, nejen pro děti – jste srdečně zváni!

■ ■ ■ RŮŽENEC

■ ■ WILFRID STINISSEN

Panuje přesvědčení, že růženec je primitivní modlitba, ve které mohou najít uspokojení jen duše naivní, bez hlubší víry. Ve skutečnosti však vidíme, že se jej modlí všichni – děti i dospělí, světci i učené teologové, začátečníci na cestě modlitby i velcí mystikové. Růženec je tak tvárná modlitba, že se bez problémů přizpůsobí nejrozličnějším osobám i situacím. Jinými slovy - existuje mnoho způsobů, jak se modlit růženec. Rád bych popsal některé z nich, abych naznačil, jak velké možnosti se skrývají v této prosté modlitbě.

■ Ústní modlitba

V prvé řadě je to modlitba ústní a jako takovou se ji můžeme modlit. Vyslovujeme slova a snažíme se uvědomit si jejich smysl. Už sám text je velmi bohatý. Opakovaná modlitba se skládá ze tří částí. Nejprve je to andělovo pozdravení: "Zdrávas Maria, milosti plná, Pán s tebou." Následují slova, která podle Lukášova evangelia zvolala k Marii svatá Alžběta, naplněna Duchem svatým: "Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný je plod života tvého." My, kteří již plod jejího života známe, dodáváme: "Ježíš". Nakonec přidáváme modlitbu, která vyjadřuje naději církve v prostřednictví Panny Marie jako Matky Boží, a prosíme, aby se za nás přimlouvala nyní i v hodině naší smrti. Tento podivuhodný text vždy odpovídá naší dispozici. Nepotřebujeme sami hledat slova k vyjádření vnitřního modlitebního postoje, v němž se ostatně ne vždy nalzáme. Přijímáme slova modlitby od církve, která nás pomocí evangelia učí, jak se modlit. Namísto vyvolávání subjektivních pocitů vstupujeme do objektivní modlitby, necháváme se nést velkou modlitbou církve.

■ Rozjímavá modlitba

Růženec se můžeme modlit také meditativně, jako rozjímání nad velkým tajemstvím, které nám Bůh zjevil a které je zaznamenáno v evangeliu. Papež Pius XII. nazval růženec syntézou celého evangelia. V dvaceti tajemstvích růžence rozjímáme dvacet různých aspektů Božího mysteria, "bláznovství kříže" podle slov svatého Pavla (1 Kor 1, 18), které spočívá v tom, že se Bůh stal člověkem a dal za nás svůj život.

■ Modlitba kontemplativní

Růženec se můžeme modlit také kontemplativně. Možná cítíme určitou nechuť k jasným představám a myšlenkám. Růženec je ta modlitba, kterou se odevzdáváme Marii jako matce, je to modlitba, ve které se otvíráme její něžné lásce. Když Ježíš z kříže řekl své matce: "Hle, tvůj syn," svěřil jí v Janovi celé lidstvo. V té úžasné chvíli dostal každý z nás Marii za matku. Růženec nám umožňuje, abychom to, co chápeme svým rozumem, usadili také ve svém srdci, aby se to stalo radostí a silou našeho života.

■ Modlitba přímlovná

Čtvrtou možností, jak se modlit růženec, je přímlova za druhé. Stává se, že se někdo z našich blízkých ocitne v úzkých a poprosí nás o modlitby; nebo myslíme na tragedie, které sužují svět: hlad, války, útlak. Cítíme potřebu něco v té záležitosti udělat. Můžeme samozřejmě říci: "Prosím tě, Bože můj, pomoz těm lidem, ukaž jim svou lásku!" Ale máme pocit, že taková modlitba je příliš krátká, že nás mnoho nestála, že ji velmi rychle použijeme

z hlavy. Modlitba růžence je příležitostí, jak u takové prosby setrvat, jak ji prodloužit. Když se modlíme desátek nebo i více desátek na určitý úmysl, dáváme najevo, že přímělnou modlitbu bereme opravdu vážně a že jsme ochotni obětovat jí svůj čas a sílu. Slovy zdrávasů a otčenášů neustále odevzdáváme do Božích rukou lidi, za které se modlíme. Svěřujeme je Božímu milosrdenství. Můžeme udělat pro své bratry a sestry něco lepšího, než je vložit do náruče Lásky?

■ **Modlitba poníženosti**

Existuje ještě jeden způsob, jak se modlit růženec - jako modlitbu pokory a ubohosti. Jak často se cítíme ztrápení, docela rozlozeni, obklopují nás temnoty! Jsme příliš nesoustředěni, než abychom byli schopni vnitřní modlitby, příliš unaveni na to, abychom se modlili z knihy. Tehdy nastala chvíle sáhnout po šňůrce s korálky, probírat je mezi prsty a opakovat "zdrávas, Maria". Naše mysl bude kroužit kolem, hlavou se nám budou honit nejrůznější obrazy a vzpomínky, ale my budeme dělat, na co stačíme. Dáme Bohu část svého času a dovolíme tělu, ochotnému sluhovi, aby Bohu a Marii říkalo milá slova; slova, o kterých nejsme schopni přemýšlet, ale víme, že Bůh jim rozumí. Na takovou modlitbu pochopitelně nemůžeme být pyšní, ale to je právě její přednost. Bůh ale takové nároky nemá. Není třeba vyčkávat s modlitbou do chvíle, až budu ve formě, nemusím být nejprve dokonalý, abych mohl stanout před Bohem. Mohu k němu přijít takový, jaký jsem, hned teď. Když se cítíme neschopni modlitby, růženec nám dává šanci, abychom se přesto modlili.

V soudný den, až se nás Bůh zeptá: „Proč ses za života trochu více nemodlí(a)?“ nebudeme mít žádnou výmluvu. Mnozí odpoví: „Nebyl jsem dost soustředěn a uvolněn.“ Představuji si, jak Pán Bůh odpoví: „Ach tak, ale ty neznáš růženec?“

■ **Rodinná modlitba**

Kdysi bylo v katolických rodinách zvykem modlit se večer růženec. Sám s velkou vděčností vzpomínám na tyto chvíle. Bezpochyby vytvářely velmi silná rodinná pouta a vzbuzovaly kněžská a řeholní povolání. V encyklice *Marialis cultus* (1974) papež Pavel VI. vyzývá k obnovení tohoto dávného zvyku. Papež si byl vědom, že dnes je mnohem obtížnější shromáždit večer celou rodinu. Rodiny, které touží naplno žít svým křesťanským povoláním, by měly udělat všechno pro to, aby se postavily silám, které překáží společné rodinné modlitbě. Ale i když není možné modlit se růženec v rodinném společenství, neznamená to, že se ho nemáme modlit vůbec. I jako soukromá modlitba má svou cenu.

z časopisu W drodze, 10/97

Všichni zájemci o společnou modlitbu růžence s naší farností jsou vítáni. Podrobnosti najdete na www.farnoststrasnice.cz/ruzenec.

■ ■ ■ SLOVO NA ZÁVĚR

„Povězte mi, otče, co bude s církví?“ Takto se na mě obrátil s plačtivým hlasem jeden dobrý katolický inteligent. „Když pozorujeme, kam naše společnost spěje, kdo má odvahu ještě doufat?“

Co jsem mu měl odpovědět? Kdybych poukázal na to, že jsou na všech stránkách také známky dobrého, jistě by mi řekl, že jsou tak minimální, že se utopí v moři, které je zalije.

Neodporoval jsem mu, zkusil jsem jinou metodu - naopak jsem k jeho mínění ještě přizvukoval: Ale to není ještě konec, to nehorší nás pravděpodobně ještě čeká! Copak je to dnešní nařikání proti tomu, které se slychalo v dějinách!“

Ve 4. století vyšla církev vítězně z katakomb a rozšířila se po celém římském impériu. Ale na počátku následujícího století vtrhli do říše barbaři – Gótové. Divoký Alarich se svým vojskem stál před branami Říma. Všichni se třásli strachy. Kdosi oprášil a dal do oběhu staré Siblyno proroctví: „Běda ženám, jejichž čas se v oněch dnech naplní. Černý mrak padne na celý svět od východu a od západu, od severu a od jihu“. A čeho se obyvatelé Říma báli, se opravdu stalo: 24 srpna 410 přestalo město, které vládlo světu, patřit Římanům a začal v něm vládnout Alarich, jeho vojsko a oheň. Řím však nebyl potom úplně mrtvý- v moři ohně se zachránily dva ostrovy: baziliky svatého Pavla a svatého Petra. Co však nejvíc zaráží je fakt, že jejich poklady, které vojáci objevili, byly na rozkaz gótského krále vráceny bazilikám. Ve stínu bazilik našel útočiště i zbytek Římanů, kteří unikli ohni a masakru. A tak se dva muži z Východu – jeden v Římě ukřižovaný a druhý sťatý – stali i zachránci věčného města.

Co z toho pramení? Nemyslím si, že Evropa končí. Nemyslím si, že se svět bude dělit na národy křesťanské, muslimské, buddhistické atd. Prolínání kultur je už tuze veliké. Kdo ale v tomto smíšeném světě prohraje? Zdá se, že to budou křesťané, protože se ukáže, že jich je nakonec menšina. Ve smíšených státech nebudou již moci udávat základní tón. Budou se muset smířit s tím, že zákony a zvyky ztratí křesťanský ráz i v zemích s jejich dvoutisíciletou náboženskou tradicí. Na tuto situaci jsme si již tak zvykli, že ji považujeme nejen za ideální, ale dokonce za jedinou normální...

Stejně jako lidé mají i kultury svůj věk. Zdá se, že to, čemu říkáme evropská kultura v nejširším slova smyslu, už všechno, co uměla říci, pověděla. Dnes už unavuje svým opakováním problémů a krizí vlastních struktur. Navíc se mění i sociologicky- vždyť máme před očima nové stěhování národů.

Říká se, že barbaři na konci starověku zničili římskou a byzantskou civilizaci, ale ta slavná civilizace odumírala sama a barbaři z ní zachovali jen to, co dokázali sami přijmout. Dnes se hodně diskutuje o tom má-li se Evropa ještě hlásit ke své křesťanské tradici. Možná je v Boží prozřetelnosti, že i nám ji pomohou zachránit ti, kteří ji původně neměli a teprve ji přijmou.

(z pražské přednášky kardinála Tomáše Špidlíka)

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	Společenství matek	pondělí po mši sv.
	Společenství Effatha	čtvrtek 19.00 – 21.00
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 6. třída	středa 16.00
Mládež	biřmování – příprava	středa od 19.00
	ostatní	úterý po mši sv.
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
Skupina KAAOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	Pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	liché soboty od 14.00 – floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Společná modlitba českého
národa za vlast

*Bože, Otče nás všech,
děkujeme Ti za Čechy, Moravu a Slezsko
– naši krásnou a úrodnou vlast.
Děkujeme Ti, žes nám ji po staletí pomáhal
chránit proti nepřátelům vnějším i škůdcům vnitřním.
Prosíme Tě, dej i nám dnes potřebné
vůdčí osobnosti všude, kde chybí.
Dej všem dětem otce, matku a spořádaný domov
a veď nás, abychom žili
ve vzájemném porozumění a každý na svém místě
po vzoru sv. knížete Václava
zodpovědně konali svůj úkol.
Staň se tak skrze Krista, našeho Pána.*

Amen.

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha - Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: k.koci@gmx.com
www.farnoststrasnice.cz